

Muốn có những nghệ sĩ nồng lòng với đất nước, thì phải có những chương trình khuyến khích, nâng đỡ họ.

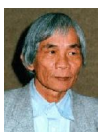
Đọc bài viết của ông Đỗ Văn Phúc về vấn đề ca sĩ hời hợt và ca hát Việt Nam, tôi không thấy chạnh lòng và không thấy không viết lên một vài suy nghĩ về vấn đề này.

Ngay từ đầu bài viết, ông Đỗ Văn Phúc trích lời ông Đào Duy Từ để khép tất cả các nghệ sĩ vào bốn chữ "Xoàng ca vô loài", và cho dù cuối bài, ông viết thêm một câu rằng "Những cũng xin đừng vì đưa cơm nếm mà mong mà ngó tới ta là xoàng ca vô loài, tôi nghĩ p cho những nghệ sĩ có lòng và có tài cách".

Nội dung trong bài viết chỉ quy trách những nghệ sĩ đã về Việt Nam trình diễn, những tác giả đã không nhìn thấy rằng con số nghệ sĩ về Việt Nam trình diễn trong suốt 36 năm qua, chỉ khoảng VÀI CHỤC người, trong tổng số cả ngàn nghệ sĩ tới hời hợt, tức là một tỉ lệ rất ít so với tỉ lệ Việt kiều về nước thăm quê hương và sĩ số người Việt trên toàn thế giới.

Đầu tôi muốn nói lên ở đây là có những nghệ sĩ mà cho đến nay, tôi cảm lòng căm hận dù đã bao nhiêu lần được mời, được mời trở về những sân khấu lớn, những văn phòng chỉ về Việt Nam trình diễn. Những chương trình hợp diễn hình như nên danh ca Thanh Thúy, dù đã về Việt Nam nhiều lần để làm việc tại thiển, những văn quy tập tâm không bao giờ hát cho chỉ để ở trong nước. Còn rất nhiều những ca sĩ khác, già có, trẻ có, thanh cũ có, thanh mới có, không biết choáng mặt bởi những sân khấu lớn, không vì đam mê danh vọng hão huyền, về trung thành với công việc người Việt tới hời hợt, vậy thì tại sao chỉ có những lời chê bai nghệ sĩ, mà không hề có một lời vinh danh những người đó?

Trước đây dĩ nhiên thời Việt Nam Cộng Hòa, chính quyền Việt Nam có cả một bộ Dân văn và Chiêu hồi, có cả một lực lượng những sĩ hùng hậu, tức ca sĩ cho đến nhạc sĩ sáng tác, có cả một ngân khoản lớn lao để tài trợ cho các chương trình đó. Thế những ra tới hời hợt, những nghệ sĩ đầu tranh chấp đoạt trong cô đơn, âm thầm. Một một Trầm Tử Thiêng với những ca khúc đời đời, đến Trần Thiển Thanh với những bài hát về lính, và ngay cả một đây là nhạc sĩ du ca Nguyễn Đức Quang, hề chỉ được vinh danh khi hề nhậm một lần đời, và danh đó hết đời với hề là phôi được lá cờ vàng ba sọc đỏ lên chiếu quan tài trước khi chôn cất. Thế những khi còn sống, có ai nghĩ tới hề, và hề đã chết trong cô đơn nên không muốn nói là có những chương trình nghèo khó tới cùng.

~~Đang chờ nội dung tải về~~ **Đang chờ nội dung tải về**